

Vi hører jo hele tiden diskussionen om, at erhvervslivet frasorterer personer over 48 år, når man skal ansætte nogle, eller når man skal afskedige nogle. Det er der selvfølgelig eksempler på, men generelt er det ikke rigtigt. Langt de fleste i erhvervslivet hungre efter at kunne beholde de mennesker, der er over 48 år gamle, for det er dem, der har erfaringerne.

Jeg vil sige, at det lovforslag her faktisk for mig at se er diskriminerende over for de mennesker, der er over 48 år. Tænk at sende det signal ud fra Folketinget: I mennesker, der er 48 år, kan lige så godt forberede jer på, at I ikke mere kan udfylde en plads på arbejdsmarkedet! Det mener jeg ikke vi kan være bekendt.

Vi i Frihed 2000 er overbeviste om, at man skulle gå den anden vej. Hvis der måske er nogle over 48 år, der er blevet slidt op eller på anden måde er kommet i klemme, ja, så skal de hjælpes på en eller anden måde, så de kan blive ude på det private arbejdsmarked.

Det her lovforslag vil få nogle konsekvenser ude i fremtiden, som vores samfund ikke har råd til. Selv om der er et højt ønske om en større service, jamen hvor skal pengene så komme fra til det? Ja, det er kun ved, at der er så mange som muligt ansat ude i det private.

Vi mener, at det er et farligt lovforslag, selv om det er en forsøgsordning. Jamen hvad gør vi så om 2 år? Så er det behov jo skabt inden for det offentlige, og som jeg har sagt, det er næsten umuligt at afskaffe et behov, der er blevet skabt. Vi kan ikke støtte det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

**Anne-Marie Meldgaard (S):**

Hr. Thorkild B. Frandsgaard taler om, at der vil ske en eksplosion af ansatte i den offentlige sektor. Ja, det er ikke de signaler, jeg hører i hvert fald, når jeg taler med borgmestrene rundt omkring i kommunerne. Men jeg må så også indrømme, at medlemmerne af Frihed 2000 og vi i Socialdemokratiet må åbenbart komme nogle meget forskellige steder, for ude i forsamlingshusene er det altså ikke de toner, jeg hører fra de mennesker, som vi nu prøver at forsøge at skabe reelle job til. De siger, at de vil ud af passiv aktivering, og at de ønsker at komme ud på arbejdsmarkedet, og de siger: Hvor er alle de job, som I påstår at de private arbejdsgivere ligesom har til rådighed for os? Vi kan ikke få øje på dem. Vi bliver end ikke indkaldt til samtaler.

Derfor synes vi, at vi har en fælles forpligtelse til at være med til at sørge for, at de kan få reelle og varige job i den offentlige sektor og samtidig løse en samfundsopgave på serviceområdet.

(Kort bemærkning).

**Thorkild B. Frandsgaard (FRI):**

Det er rigtigt, at det ikke lige er de toner, som jeg har givet udtryk for her, vi hører ude i kommunerne. Ude i kommunerne mangler man arbejdskraft for hele tiden at kunne opfylde det ønske, der er om service. Det giver jeg fru Anne-Marie Meldgaard fuldstændig ret i.

Men spørgsmålet er, hvor vi skal sætte grænsen for, hvor meget service der skal være. Men det er jo ikke det, vi skal lovgive efter. Det, vi skal lovgive efter, er, hvordan hele samfundet skal hænge sammen.

**Arbejdsministeren (Ove Hygum):**

Jeg vil takke for de udsagn, der er kommet fra partier, der vil støtte vedtagelsen af dette lovforslag.

Det er jo rigtigt set, som flere peger på, og som det også fremgår af den skriftlige fremsættelsestale, at det jo handler om, at vi forsøger at slå flere fluer med ét smæk.

Alle undersøgelser viser, at kommunerne står over for alvorlige rekrutteringsproblemer i de kommende år, og derfor er denne ordning med servicejob en god måde at vende kommunernes og amternes og også statens opmærksomhed over på den arbejdsstyrke, der står til rådighed, som er lidt ældre.

Derudover giver det de mennesker, der har været ramt af længerevarende ledighed, mulighed for også at anvende disse servicejob som en slags springbræt til andre former for beskæftigelse.

Der er rejst en del spørgsmål undervejs i debatten her, som jeg forudsætter at vi vender tilbage til under udvalgsbehandlingen.

(Kort bemærkning).

**Frank Aaen (EL):**

Et af de emner, vi har diskuteret i debatten, er genoptjeningsret, altså om folk kan have dagpengeret, når de har arbejdet i f.eks. 5 år på lige fod med kollegaen. Jeg opfattede det sidste fra arbejdsministeren som et tilsagn om, at det spørgsmål kan diskuteres under udvalgsarbejdet.